

щото животът не седи въ многото, което имаме, а въ онова, което можемъ да използваме въ даденъ моментъ, и въ това — да бъдемъ благодарни отъ туй, което Богъ ни е далъ. Тогава Богъ ще ни даде още по-голъми блага.

Та, тази глава отъ апостола трѣбва да я приложимъ въ практическия животъ: да почнемъ да работимъ и да бъдемъ полезни на своитѣ братя, които сж около насъ. Ние сме като въ училище — учимъ нѣщата; не сме като въ разсадникъ. Цръквата е голѣмъ разсадникъ; тамъ може всичко да посѣешъ; училището е, обаче, градина, въ която трѣбва да се посѣятъ само нѣща, които ще принесатъ полза. Въ училището трѣбва да се научимъ какъ да обработваме и насаждаме хубавитѣ и полезни нѣща. И по отношение на училището има една връзка между сърцето и ума — ние трѣбва не само да разсаждаме, но и да култивираме и покажеиъ ония основни закони, по които трѣбва да се развива животътъ.

Казвате: „Защо Богъ не ми е далъ по-голъми способности, по-голъма сила, повече пари?“ — Азъ виждамъ много причини за това. Зашто, колкото пжти ви е прасналъ на нивата, васъ, вашитѣ дѣди и прадѣди, да работите, вмѣсто да се заемете да обработвате умоветѣ и сърцата си, вие сте се занимавали съ вкуса на запрѣтеното дърво, да правите все нови и нови опити, които сж коштували всичкия вашъ капиталъ. Колкото пжти сте идвали цѣлокупно на тая нива, вмѣсто да работите, вие сте бѣгали и сте се връщали при Него и сте се молили пакъ да ви даде нѣщо наготово. Вие сте като ученици, които бащата и майката